

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **PALMGAS s. r. o.**, se sídlem Podolské nábřeží 1125/2a, Praha- Podolí, zast. JUDr. Václavem Koreckým, advokátem, se sídlem Bedřicha Smetany 2, Plzeň, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Formula One Licensing B.V., se sídlem Rokín 55, Amsterdam, Nizozemsko, zastoupené JUDr. Petrou Korejzovou, advokátkou, se sídlem Korunní 810/104 E, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 A 54/2010 - 63,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2013, č. j. 8 A 54/2010 – 63, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 20. 10. 2008, sp. zn. O-423126, č. j. 74687/2007, vyhověl návrhu osoby zúčastněné na řízení, když byla za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích) (dále jen „zákon o ochranných známkách“), prohlášena kombinovaná ochranná známka žalobkyně č. 275462 ve znění „F1 GAS“. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tak, že napadená ochranná známka žalobkyně, jež byla zapsána dne 29. 9. 2005 pro zboží „pohonné hmoty“ patřící do 4. třídy mezinárodního třídění zboží a služeb (dále jen mezinárodní třídění) a pro službu „provoz čerpacích benzinových stanic“ řazenou

do 37. třídy mezinárodního třídění, je podobná z hlediska fonetického i vizuálního starším namítaným ochranným známkám osoby zúčastněné na řízení (kombinovaná ochranná známka Společenství č. 3934387 ve znění „F 1“, kombinovaná ochranná známka Společenství č. 631531 ve znění „F 1 Formula 1“ a shodná kombinovaná mezinárodní ochranná známka č. 714320 ve znění „F 1 Formula 1“) a rovněž výrobky a služby, pro něž jsou tyto ochranné známky zapsány, jsou podobné. Z toho žalovaný vyvodil, že na straně veřejnosti existuje pravděpodobnost záměny těchto ochranných známek.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 6. 1. 2010, sp. zn. O-423126, č. j. O 423126/67972/2008/ÚPV, (dále též napadené rozhodnutí) zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Předseda žalovaného konstatoval, že pro rozhodnutí o návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podaného podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách je rozhodující zjištění, zda je napadená ochranná známka shodná nebo podobná se staršími namítanými ochrannými známkami a zda je zapsána pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby. Na straně veřejnosti přitom musí existovat pravděpodobnost záměny či asociace s namítanou ochrannou známkou. Předseda žalovaného ve svém rozhodnutí došel k závěru, že porovnávané ochranné známky jsou vizuálně, foneticky i významově podobné. Pokud se týká podobnosti výrobků a služeb, pro něž jsou porovnávané ochranné známky zapsány, zjistil předseda žalovaného, že i tato podobnost je dána, když vyšel jednak z mezinárodního třídění, jež však není podle jeho názoru zcela rozhodující, protože jde toliko o administrativní zařazení jednotlivých skupin výrobků a služeb. Předseda žalovaného však konstatoval podobnost zboží „pohonné hmoty“ patřící do 4. třídy mezinárodního třídění, pro něž byla zapsána napadená ochranná známka, se zbožím zapsaným ve stejné třídě u všech tří namítaných ochranných známek („paliva/ včetně pohonných hmot pro motorová vozidla“). Rovněž tak služba „provoz čerpacích benzínových stanic“, pro niž je napadená ochranná známka zapsána ve třídě 37 mezinárodního třídění, je podle předsedy žalovaného podobná výrobkům, pro něž jsou namítané ochranné známky zapsány ve třídě 4 mezinárodního třídění („paliva/ včetně pohonných hmot“) a současně je podobná službě „distribuce ropných výrobků“ zapsaným ve třídě 39 mezinárodního třídění u namítané ochranné známky č. 3934387. Podle předsedy žalovaného byly tedy dány všechny okolnosti rozhodné pro postup podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách a rozhodnutí prvního stupně bylo proto správné.

[3] Žalobkyně proti rozhodnutí předsedy žalovaného podala žalobu k Městskému soudu v Praze, který v záhlaví označeným rozsudkem toto rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10.712 Kč. Městský soud ve svém rozsudku konstatoval, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí sice náležitě vypořádal s otázkou podobnosti porovnávaných ochranných známek z hlediska fonetického i vizuálního, zatížil je však nepřezkoumatelností, když se řádně nevypořádal s námitkou žalobkyně týkající se podobnosti služeb, pro něž jsou porovnávané ochranné známky zapsány. Konkrétně šlo o námitku, kterou podle městského soudu žalobkyně uplatnila již v rámci podaného rozkladu, že totiž provoz čerpacích stanic je specifickou činností, které se osoba zúčastněná na řízení nevěnuje, a její namítané ochranné známky ani nejsou pro tuto činnost zapsány, a proto si nemohou vzájemně konkurovat. Městský soud dále vytkl žalovanému, že nesprávně ztotožnil službu „provoz čerpacích stanic“ patřící do 37. třídy mezinárodního třídění se službou „distribuce ropných výrobků“, jež je zařazena do třídy 39 mezinárodního třídění zboží a služeb, protože takový výklad podle městského soudu znamená, že jsou osobě zúčastněné na řízení přiznána téměř neomezená výlučná práva ke službám třídy 39 mezinárodního třídění, které však, vzhledem ke své rozmanitosti, nevykazují žádný *a priori* společný charakteristický rys. Napadené

pokračování

rozhodnutí žalovaného tak městský soud zrušil pro nepřekoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů.

[4] Citovaný rozsudek městského soudu napadl kasační stížností žalovaný (dále též stěžovatel) a odůvodnil ji důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), tedy tvrzenou nepřekoumatelností spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Ve své kasační stížnosti nejprve uvedl, že nesouhlasí s poznámkou městského soudu, pokud se týká interpretace závěrů plynoucích z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2012, č. j. 9 As 37/2012 – 59, ohledně věcného přezkumu úvahy správního orgánu o podobnosti ochranných známek, protože podle jeho názoru v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud naopak vycházel z toho, že otázka zaměnitelnosti je věcí volného hodnocení důkazů správním orgánem. Současně upozornil na to, že předmětná otázka je v současnosti řešena rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu a protože podle jeho názoru jde o otázku rozhodnou i pro toto řízení, navrhl přerušeni řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. do rozhodnutí rozšířeného senátu.

[5] Stěžovatel nesouhlasí s tím, že se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s námitkou žalobkyně spočívající v nedostatečném posouzení podobnosti služeb, pro něž jsou zapsány porovnávané ochranné známky. Pokud žalobkyně setrvává na stanovisku, že si tyto služby nekonkurují, protože namítané ochranné známky nejsou zapsány pro žádné služby ve třídě 37 mezinárodního třídění, má stěžovatel za to, že jde jen o pokračující polemiku žalobkyně, se kterou se však ve svém rozhodnutí již dostatečně vypořádal, když došel k závěru, že uvedené služby jsou podobné službám a zboží zařazeným ve třídě 4 a 39 mezinárodního třídění, konkrétně zboží „paliva včetně pohonných hmot pro motorová vozidla“ ve třídě 4 a službě „distribuce ropných výrobků“ ve třídě 39 a tento svůj závěr i řádně odůvodnil. Stěžovatel také nesouhlasí s tvrzením městského soudu, že by ve svém rozhodnutí přímo ztotožnil uvedené služby z tříd 37 („provoz čerpacích stanic“) a 39 („distribuce ropných výrobků“), konstatoval totiž pouze jejich podobnost. Za zcela nesrozumitelný pak stěžovatel považuje výrok městského soudu, že postupem stěžovatele by osobě zúčastněné na řízení příznával neomezená výlučná práva ke službám třídy 39 mezinárodního třídění. Stěžovatel pouze shledal podobnost mezi dvěma konkrétními službami řazenými do třídy 39 a 37 a není tedy jasné, z čeho závěr o absolutní ochraně namítaných známek pro všechny služby řazené do třídy 39 plyne.

[6] Stěžovatel také upozornil, že vzhledem ke skutečnosti, že shledal podobnost služby „provoz čerpacích stanic“ řazené ve třídě 37, pro niž je zapsána napadená ochranná známka žalobkyně, nejen s uvedenými službami řazenými do třídy 39, ale rovněž se zbožím řazeným do třídy 4 mezinárodního třídění („paliva včetně pohonných hmot pro motorová vozidla“), pak ani pokud by případně-ja vázán právním názorem městského soudu - neshledal podobnost mezi uvedenými službami dle třídy 37 a 39, ochrannou známku žalobkyně by stejně musel zneplatnit pro shledanou podobnost se zbožím dle třídy 4.

[7] Závěrem stěžovatel shrnul, že z jeho pohledu neobsahuje napadený rozsudek městského soudu srozumitelné důvody, na základě nichž městský soud dospěl k závěru, že stěžovatel ve svém rozhodnutí pochybil. Proto je podle jeho názoru tento rozsudek nesrozumitelný a nepřekoumatelný a stěžovatel navrhl, aby jej Nejvyšší správní soud z tohoto důvodu zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[8] Po shledání přípustnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že otázka, zda je posouzení zaměnitelnosti ochranných známek věcí správního uvážení a zda soud může zavázat správní orgán právním názorem, který je odlišný od předchozího hodnocení uvedených otázek správním orgánem, pokud dospěje k odlišnému závěru oproti správnímu orgánu, je skutečně v současné době předmětem rozhodování rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 As 37/2011, jak správně uvádí stěžovatel. Nicméně Nejvyšší správní soud v projednávané věci dospěl k závěru, že tato otázka není rozhodující pro posouzení stěžovatelovy kasační stížnosti. Městský soud totiž svým rozsudkem zrušil stěžovatelovo rozhodnutí proto, že došel k závěru, že toto rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a ne proto, že by nahradil úvahu žalovaného svou vlastní a zavázal žalovaného svým právním názorem. Z toho důvodu je možné kasační stížnost projednat a rozhodnout o ní i bez čekání na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v uvedené věci. Soud tedy neshledal zákonný důvod pro přerušování řízení.

[11] Nejvyšší správní soud se tedy nejprve zabýval stěžovatelovou kasační námitkou o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud při jejím posuzování vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, náleží Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Pojem nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí pro nesrozumitelnost vysvětlil ve své ustálené judikatuře Nejvyšší správní soud: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud v posuzované věci dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu není nepřezkoumatelný, neboť z něj vyplývá, v jaké věci soud rozhodoval a jak bylo rozhodnuto, důvod, pro který městský soud napadené rozhodnutí zrušil, tento důvod souvisí s námitkami uplatněnými v žalobě a výrok je v souladu s odůvodněním. To, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, lze dovodit i z toho, že stěžovatel se zrušujícími důvody uvedenými v kasační stížnosti věcně polemizuje.

[12] Nejvyšší správní soud se následně zabýval i věcnou námitkou stěžovatele, že městský soud dospěl k nesprávnému názoru, že napadené rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když napadené rozhodnutí těmito vadami netrpí. Tuto námitku Nejvyšší

pokračování

správní soud vyhodnotil jako důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy jako tvrzenou nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Městský soud ve svém rozsudku vytýká stěžovateli, že se v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s námitkou žalobkyně uplatněnou v jejím rozkladu, že její napadená ochranná známka byla zapsána nejen pro zboží zařazené ve třídě 4 mezinárodního třídění, ale i pro služby patřící do třídy 37, zatímco namítané ochranné známky osoby zúčastněné na řízení nejsou zapsány pro žádnou službu patřící do třídy 37, a tedy si jejich služby nekonkurují.

[13] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že základní požadavky na přezkoumatelnost správního rozhodnutí plynou z ustálené judikatury správních soudů. V této souvislosti je nutno připomenout rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 – 23, publikovaný pod č. 27/1994 SJS, ve kterém se uvedený soud k otázce přezkoumatelnosti správních rozhodnutí vyjádřil. Podle citovaného rozhodnutí musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu seznatelné „*proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a ... jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní věci.*“ Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 4 As 20/2008 – 84, uvedl, že „*pokud mají soudy ve správním soudnictví přezkoumávat rozhodnutí vydané v oblasti veřejné správy [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], je z povahy věci nutné, aby bylo možno z přezkoumávaného rozhodnutí usoudit, z čeho správní orgán vycházel a jakými skutkovými a právními úvahami se řídil. Sémanticky vzato totiž samotný pojem odůvodnění v sobě zahrnuje požadavek, aby v něm byly uvedeny konkrétní důvody, které vedly příslušný orgán k danému rozhodnutí. Absentují-li tyto důvody a úvahy v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, musí je soud podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost zrušit.*“

[14] Nejvyšší správní soud ověřil ze správního spisu stěžovatele, že předmětná námitka žalobkyně je skutečně obsažena v rozkladu, který podala proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Není však možno přisvědčit městskému soudu, že by tuto námitku stěžovatel v následném rozhodnutí o podaném rozkladu nevypořádal. Z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele je totiž zřejmé, že se otázkou podobnosti služeb, pro něž jsou porovnávány ochranné známky zapsány, důkladně zabýval zejména na stranách 11 – 13 napadeného rozhodnutí. Stěžovatel v této části popsal, z jakých důvodů považuje předmětné výrobky a služby za podobné a na straně 12 dole se konkrétně zabýval i námitkou (ne)podobnosti výrobků a služeb zapsaných pro namítané ochranné známky ve vztahu k službám „provoz čerpacích benzinových stanic“ zapsaným pro napadenou ochrannou známku v třídě 37 mezinárodního třídění.

[15] Stěžovatel v napadeném rozhodnutí uvedl, že výrobky „pohonné hmoty“, pro něž byla zapsána napadená ochranná známka žalobkyně pro třídu 4 mezinárodního třídění, jsou podobné s výrobky téže třídy, pro něž byly zapsány namítané ochranné známky osoby zúčastněné, tedy „paliva/ včetně pohonných hmot pro motorová vozidla“, „*neboť se jedná o výrobky shodného a podobného druhu a účelu použití, které jsou obvykle prodávány na stejných prodejních místech apod.*“ Podobnost pak byla stěžovatelem shledána i mezi službou „provoz čerpacích benzinových stanic“, pro niž byla napadená ochranná známka zapsána ve třídě 37 mezinárodního třídění a již uvedenými výrobky z třídy 4, pro něž byly zapsány namítané ochranné známky („paliva/ včetně pohonných hmot pro motorová vozidla“) a službami zapsanými pro namítané ochranné známky v třídě 39 mezinárodního třídění („distribuce ropných výrobků“) protože tyto služby spolu podle názoru stěžovatele souvisí. V této souvislosti stěžovatel v napadeném rozhodnutí dále odkázal na argumentaci uvedenou v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde se uvádí, že mezinárodní třídění a jeho kategorie bylo vytvořeno pro účely administrativní a je třeba porovnávat podobnost samotných výrobků a služeb bez ohledu na jejich zařazení

do kategorií. Podobnost služeb „provoz čerpacích benzinových stanic“ s uvedenými výrobky a službami zapsanými pro namítané ochranné známky pak vyplývá z toho, že provoz benzinových čerpacích stanic je založen na distribuci ropných produktů, tj. v podstatě na prodeji nafty a benzínu konečným spotřebitelům. Zároveň je běžné, že distributoři pohonných hmot zajišťují i provoz čerpacích stanic. Z tohoto důvodu správní orgány dovodily pravděpodobnost záměny ochranných známek na straně běžné veřejnosti.

[16] Úvahy stěžovatele netrpí ani žádnou nelogičností nebo jinou vadou, jež by byla s to jejich validitu zpochybnit. Z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele je rovněž zřejmé, že stěžovatel zcela neztotožnil službu „distribuce ropných výrobků“ a „provoz čerpacích stanic“, jak uvádí rozsudek městského soudu. Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí stěžovatele netrpí nepřezkoumatelností, kterou v něm shledal městský soud a pro niž toto rozhodnutí zrušil. Nejvyšší správní soud neshledává závadným postup stěžovatele, který při vypořádání rozkladové námítky odkázal na argumentaci uvedenou v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, s níž se ztotožnil. K tomu lze odkázat i na soudní judikaturu: „*Dospěje-li správní orgán vyšší instance k závěru, že jednotlivá východiska dalších úvah správního orgánu nižší instance a nadto i jeho závěry vyplývající z těchto východisek jsou opodstatněné, nic mu nebrání, aby v té části, v níž se s rozhodnutím vydaným v nižší instanci ztotožní, na příslušné závěry odkázal, vyslovil s nimi souhlas, a tím je do svého rozhodnutí převzal. Takový postup sám o sobě nečiní rozhodnutí vydané ve vyšší instanci nepřezkoumatelným [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]*“ (Srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007, č. j. 62 Ca 20/2006-65, č. 1296/2007 Sb. NSS.)

[17] Z výše uvedeného vyplývá i závěr o nesprávnosti úvahy městského soudu, že výklad, jež stěžovatel ve svém rozhodnutí zaujal, znamená „*že jsou osobě zúčastněné příznána téměř neomezená výlučná práva ke službám třídy 39...*“. Stěžovatel se totiž nezabýval obecně celým spektrem služeb třídy 39, nýbrž konkrétně pouze službami spočívajícími v distribuci ropných výrobků, u nichž shledal nebezpečí záměny se službami zapsanými pro napadenou ochrannou známku.

[18] Závěrem o tom, že napadené rozhodnutí stěžovatele netrpí v posuzované části nepřezkoumatelností v souvislosti s nevypořádáním rozkladové námítky však Nejvyšší správní soud nijak nepresumuje výsledek věcného posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, které musí městský soud ve vztahu k uplatněným žalobním námitkám v dalším řízení provést. V této souvislosti městský soud především zváží možnost přerušení řízení z důvodu předložení právní otázky, která může být relevantní pro další rozhodování městského soudu o žalobě, rozšířenému senátu Nejvyššímu správnímu soudu ve věci vedené pod sp. zn. 8 As 37/2011.

[19] Stěžovatel se dále v kasační stížnosti zabýval městským soudem zjištěnou procesní vadou spočívající v nesprávné formulaci výroku napadeného rozhodnutí stěžovatele (napadené rozhodnutí se potvrzuje, aniž by bylo uvedeno, že rozklad se zamítá). V této věci se Nejvyšší správní soud ztotožnil s uvedeným zjištěním městského soudu a dodává k tomu, že řízení o rozkladu je ve správním řádu upraveno částečně odchylně od běžného odvolacího řízení, a to v § 152 správního řádu. Speciální úprava rozkladového řízení se týká i formulace výroku rozhodnutí o rozkladu, když orgán rozhodující o rozkladu toliko rozklad zamítá, aniž by napadené rozhodnutí potvrzoval. Na druhou stranu v této procesní vadě nelze spatřovat podstatné porušení procesních předpisů ani nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, které by vedly k zrušení napadeného rozhodnutí, neboť v dané věci není pochyb o tom, jak stěžovatel o rozkladu rozhodl (tj. že jej zamítl). To vyplývá už z kontextu záhlaví a výroku napadeného rozhodnutí (předseda Úřadu průmyslového vlastnictví ve věci rozkladu podaného dne 18. 11. 2008 společností PALMGAS s.r.o. proti rozhodnutí Úřadu ze dne 20. 10. 2008 o prohlášení barevné kombinované ochranné známky č. 275462 ve znění „F 1 GAS“ za neplatnou rozhodl takto: Podle § 90 odst. 5 správního řádu se napadené rozhodnutí

pokračování

potvrzuje). Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2012, č. j. 2 As 30/2011-127: „Rozhodne-li odvolací orgán tak, že odvolání se zamítá (§ 90 odst. 5 správního řádu z roku 2004), avšak neuvede současně výslovně, že se rozhodnutí tímto odvoláním napadené potvrzuje, nemusí takové pochybení nutně vyvolat nezákonnost. Pokud v kontextu odůvodnění není pochyb o tom, že odvolací orgán vypořádal všechny odvolací námitky (tedy, že rozhodl o celém předmětu řízení), jde o výrok neúplný, nikoli však nutně nesrozumitelný. Je proto vždy nutné posoudit takové případy individuálně, tedy zda lze připustit rozumné pochybnosti o tom, jak bylo ve věci v odvolacím řízení rozhodnuto.“ I z napadeného rozsudku městského soudu ovšem vyplývá, že městský soud nepovažoval toto procesní pochybení za zrušovací důvod (za ten byla výslovně označena nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů).

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[20] Rozsudek městského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí předsedy stěžovatele, tedy neobstál, neboť Nejvyšší správní soud shledal důvodnou námitku nesprávného posouzení otázky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí stěžovatele městským soudem. V dalším řízení rozhodne městský soud o podané žalobě jsa vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který je vyjádřen v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[21] V novém rozhodnutí městský soud rozhodne i o nákladech tohoto řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu